

JONATHAN JACKSON

*Liniștea
și
taina lăuntrică*

Traducere și cuvânt înainte de
VLAD ALUI-GHEORGHE

Ilustrații de ELENA DINU

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2018

Dragule, sufăr alături de tine; mă bucur alături de tine.
Grumazul meu sângerează odată cu tine, și inima-mi saltă
de bucurie pentru tine.
Să-ți văd ochii cântând și fața strălucind în abundența luminii
în amurg, îmi aduce bucuria supremă în viața asta.
Dar să-ți aud vocea tremurândă și să văd cum lupii urlă și
te batjocoresc, asta îmi duce ființa la porțile iadului.
Sunt legat de tine, frate al meu, soră, tată, mamă, copil, prieten
al meu.
Acest sanctuar al întrupării binevoiește să apropie fiecare
rază de lumină trimisă din cer ca să sălășluiască alături
de fiecare rană fierbinte făcută pe nedrept în carcera
pierzaniei; am dormit într-un pântec de amărăciune.
Ți-am împărtășit firea omenească și te voi face sfânt.
Nu dintr-o necesitate sau lege m-am înveșmântat
cu slăbiciunile-ți.
A fost prin chipul în care am vrut să mă arăt ție.
Caută-mă, leule lovit; eu nu îți voi tăia coama aurie.
Urmează-mi vocea, mielule; eu nu-ți voi curma viața.
Vino la fereastra mea, ca o ciocârlie, și fă-ți prezența simțită
mie – că al tău suflet nu poate spori în izolare, ci doar în
singurătatea dragostei și în puterea comuniunii.
Ca tigrii prinși în zăpadă, foamea și încrederea ta trebuie să
se rezeme pe iscusința leilor, care trăiesc și stăpânesc
printr-o puternică înfrățire.

*Sufletul meu descoperă acolo mărgăritarul
pe care aş putea să vi-l arăt în desăvârşita
şi înfricoşătoarea dimineaţă
când ne vom vedea puşi în faţa consecinţelor
faptelor noastre.*

*Dragule, sufăr alături de tine;
mă bucur alături de tine.*

O, Tu, împărat al îngerilor, sunt eu un templu al paradoxurilor, un deșert al contradicțiilor?

Un duh zămislit într-un pântec de liniște, care a dat naștere unui picior de fier.

Aerul pe care îl respir este atât de curat și murdar în același timp.

Sunt mulțumit înăuntrul unui cuptor al spaimei.

Pătrund în zgomotul singurătății cu ajutorul unui poet suferind.

Cad într-un râu neclintit.

Degetele și venele se mișcă involuntar; cad peste norii întâmplători ai destinului.

Pliurile materiei se schimbă în fața ochilor mei, dar arată la fel în ochii celor care dorm.

Cineva mi-a lovit creștetul, rugându-se să izvorască apă din piatră seacă, dar a apărut numai o umflătură.

Pământul s-a cutremurat și cerul s-a făcut negru în ziua în care Creatorul Vieții a suferit și a murit.

Fiecare suflet trece prin agonia mamei Sale încă de la naștere.

Nu este oare viața răsăritul morții, iar moartea răsăritul vieții?

Zilele tinereții trec dureros de greu, și totuși sunt pline de duh – un singur fir de iarbă poate fi mai mult decât suficient.

Sunt pietre ascunse sub râuri sângerii; toate se reculeg într-o liniște sihastră ca să auzim murmurul strămoșilor.

*Fii vindecătorul meu,
nu vânzătorul meu.*

